

ΑΣΦΑΛΗΣ ΤΡΙΤΗ ΧΩΡΑ

Αικατερίνη Κουτσοπούλου
Πρωτοδίκης Δ.Δ.
Μέλος της 3^{ης} Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών
Μέλος της Ένωσης Διοικητικών Δικαστών

Η έννοια της «ασφαλούς τρίτης χώρας» γεννήθηκε στην Ευρώπη, πηγάζει από τη Σύμβαση Δουβλίνο, ουδέποτε όμως αποτέλεσε το μέσο ομοιόμορφης κατανομής των αιτούντων άσυλο στην ήπειρο. Τον τελευταίο χρόνο χρησιμοποιείται ως το μοναδικό διαδικαστικό εργαλείο αντιμετώπισης της προσφυγικής κρίσης και του μεγάλου αριθμού αφίξεων που καταγράφεται στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ, ιδίως την Ελλάδα, όντας μία εκ των πρακτικών μετατόπισης των διαδικασιών ασύλου εκτός ΕΕ. Στην πράξη δημιούργησε περισσότερα προβλήματα από όσα έπρεπε να λύσει και αποδεικνύεται πως αποτελεί την πλέον αμφιλεγόμενη νομικά έννοια.

Στη σημερινή εισήγηση θα αναπτύξουμε την έννοια της “ασφαλούς τρίτης χώρας” όπως αυτή περιγράφεται στην Οδηγία 32/2013 σχετικά με τις «κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (αναδιατύπωση)»¹, τα κριτήρια που πρέπει να πληρούνται και την μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθείται. Θα θέσουμε επίσης κάποιους προβληματισμούς που ελπίζουμε πως θα διευκολύνουν την συζήτηση αργότερα.

Από την αιτιολογική σκέψη 38 της Οδηγίας 2013/32, προκύπτει ότι ο ενωσιακός νομοθέτης, έχοντας λάβει υπόψη ότι πολλές αιτήσεις διεθνούς προστασίας υποβάλλονται στα σύνορα ή στις ζώνες διέλευσης ενός κράτους μέλους, απέβλεψε, στην επίσπευση των διαδικασιών εξέτασης των αιτήσεων και, υπό καθορισμένες περιστάσεις, στην απαλλαγή των κρατών μελών από την υποχρέωση αυτές να εξετάζονται επί της ουσίας.

Στο άρθρο 33 της Οδηγίας 2013/32 προβλέπονται οι περιπτώσεις κατά τις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να μην αξιολογήσουν επί της ουσίας μία αίτηση διεθνούς προστασίας αλλά να την απορρίψουν ως

«Απαράδεκτη». Μία εξ αυτών είναι η περίπτωση γ' όταν δηλαδή «μια χώρα που δεν είναι κράτος μέλος θεωρείται ως «ασφαλής τρίτη χώρα» για τον αιτούντα».

Η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας επιτρέπεται μόνο εφόσον οι αρμόδιες αρχές κρίνουν ότι η μεταχείριση του αιτούντος διεθνή προστασία στην οικεία τρίτη χώρα θα πληροί τα κριτήρια του άρθρου 38 της Οδηγίας. Τα κριτήρια είναι α. να μην απειλούνται η ζωή και η ελευθερία (του αιτούντος) λόγω φυλής, θρησκείας, ιθαγένειας, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων, β) να μην υπάρχει κίνδυνος σοβαρής βλάβης, όπως ορίζεται στην οδηγία 2011/95/ΕΕ, γ) να τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης, δ) να τηρείται η απαγόρευση της απομάκρυνσης κατά παράβαση του δικαιώματος αποφυγής των βασανιστηρίων και της σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχείρισης, όπως ορίζεται στο διεθνές δίκαιο και ε) να υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης.

Στην παρ. 2 του άρθρου 38 προβλέπεται ότι η εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας υπόκειται στους κανόνες του εθνικού δικαίου, οι οποίοι περιλαμβάνουν: α. τους κανόνες που απαιτούν σύνδεσμο μεταξύ του αιτούντος και της οικείας τρίτης χώρας, βάσει της οποίας θα ήταν εύλογο για τον αιτούντα να μεταβεί στη συγκεκριμένη χώρα και β. τους κανόνες σχετικά με την μεθοδολογία που πρέπει να ακολουθούν οι αρμόδιες αρχές. Η μεθοδολογία αυτή μπορεί να περιλαμβάνει μια εξέταση του ασφαλούς χαρακτήρα της χώρας για συγκεκριμένο αιτούντα και/ή τον εθνικό χαρακτηρισμό των χωρών που θεωρούνται ως γενικά ασφαλείς. Επιτρέπεται επίσης τα κράτη μέλη να προβλέψουν κανόνες σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο οι οποίοι επιτρέπουν να εξετάζεται χωριστά κατά πόσον η οικεία τρίτη χώρα είναι ασφαλής για συγκεκριμένο αιτούντα και οι οποίοι επιτρέπουν, τουλάχιστον, στον αιτούντα να προσβάλλει την εφαρμογή της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας επικαλούμενος ως λόγο το γεγονός ότι η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες στις οποίες ευρίσκεται καθώς και να αμφισβητήσει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ αυτού και της τρίτης χώρας.

Απαρέγκλιτη όμως προϋπόθεση της εφαρμογής της έννοιας της ασφαλούς τρίτης χώρας είναι η τρίτη χώρα να επιτρέπει στον αιτούντα να εισέλθει στο έδαφός της, διότι στην αντίθετη περίπτωση, ο αιτών θα πρέπει να έχει πρόσβαση στη διαδικασία ασύλου ενός κράτους μέλους σύμφωνα με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις της Οδηγίας.

Εκ των ανωτέρω μπορούν να συναχθούν τα εξής: α. Για να εφαρμοσθεί η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας θα πρέπει να πληρούνται τα κριτήρια του άρθρου 38 μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η έννοια του συνδέσμου. Στο εθνικό όμως δίκαιο εναπόκειται ο καθορισμός των στοιχείων που στοιχειοθετούν την έννοια του συνδέσμου με τον περιορισμό όμως τελικώς να καθίσταται εύλογο για τον αιτούντα να μεταβεί στη τρίτη χώρα. β. Η μεθοδολογία που θα ακολουθηθεί προκειμένου να κριθεί ότι η 3^η χώρα είναι ασφαλής, ομοίως εναπόκειται να ορισθεί από το εθνικό δίκαιο των κρατών μελών τα οποία έχουν την ευχέρεια να επιλέξουν είτε ότι θα εφαρμόσουν την έννοια σε μία συγκεκριμένη χώρα είτε ότι θα εφαρμόσουν την έννοια σε έναν συγκεκριμένο αιτούντα. Στη πρώτη περίπτωση, τα κράτη μέλη μπορούν να εκδώσουν κατάλογο ασφαλών χωρών. Εφόσον όμως επιλέξουν να εφαρμόσουν την έννοια σε έναν συγκεκριμένο αιτούντα τότε τίθεται το ερώτημα πως θα διαπιστωθεί η πλήρωση των κριτηρίων του άρθρου 38.

Σε πρόσφατες αποφάσεις της 3^{ης} Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών υποστηρίχθηκε ότι οι εθνικές αρχές, θα πρέπει να προβούν σε έλεγχο που διενεργείται σε δύο στάδια. Σε πρώτο στάδιο θα πρέπει να διερευνηθεί αν στη τρίτη χώρα ενόψει των γενικών κοινωνικών, νομικών και πολιτικών συνθηκών που επικρατούν σε αυτή, πληρούνται τυπικώς τα κριτήρια του άρθρου 38. Ο χαρακτηρισμός ως ασφαλούς της τρίτης χώρας όμως σε κάθε περίπτωση αποκλείεται εφόσον διαπιστωθεί ότι στη τρίτη χώρα επικρατεί κατάσταση γενικευμένης βίας που εμποδίζει οποιαδήποτε επιστροφή προκειμένου να αποτραπεί πραγματικός κίνδυνος παραβίασης του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ ή εφόσον διαπιστωθεί ότι στη τρίτη χώρα υφίστανται πρακτικές δυσλειτουργίες στο σύστημα παροχής ασύλου οι οποίες φέρουν συστημικό χαρακτήρα ή τέλος αν διαπιστωθεί ότι οι διαδικασίες ασύλου δεν εγγυώνται την προστασία των αιτούντων από την άμεση ή έμμεση επαναπροώθηση. Στο δεύτερο στάδιο του ελέγχου θα πρέπει να διερευνηθεί αν ενόψει

των προσωπικών περιστάσεων του αιτούντος η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής ως προς αυτόν. Η άποψη αυτή φαίνεται να υιοθετείται και από ποσοδικές αποφάσεις εθνικών δικαστηρίων. Ενδεικτικά αναφέρουμε τις αποφάσεις 51/2016 και 56/2016 του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, το οποίο δικάζοντας επί αιτήσεων αναστολής απεφάνθη ότι «δεν μπορεί να τεκμαίρεται χωρίς την κατά περίπτωση εκτίμηση των κρίσιμων περιστατικών ότι μια τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής χώρα, όπως και αντίστροφα η απουσία παραβιάσεων του διεθνούς δικαίου δεν σημαίνει ότι δεν κινδυνεύει ατομικώς ο αιτών». Εξάλλου, αναφορά στις συστημικές ελλείψεις της τρίτης χώρας, αποκλεισμένου του ασφαλούς χαρακτήρα αυτής, γίνεται και στην απόφαση 450/2011 της 8ης Δεκεμβρίου του 2014 του Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου της Γερμανίας, ο Γενικός Εισαγγελέας δε του Ολλανδικού Συμβουλίου της Επικρατείας, στις προτάσεις του της 20ης Ιουλίου 2016, στην υπόθεση «Αλλοδαποί κατά πρωτοβάθμιου δικαστηρίου της Χάγης» της 19-3-2016 υποστήριξε ότι το κράτος μέλος έχει υποχρέωση να διερευνήσει αν γενικά η τρίτη χώρα είναι ασφαλής (γενικό βάρος απόδειξης), ο δε αιτών οφείλει να αποδείξει ότι ενόψει των προσωπικών του περιστάσεων η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής ως προς αυτόν (ειδικό βάρος απόδειξης).

Και η ερμηνεία όμως των κατά το άρθρο 38 της Οδηγίας κριτηρίων παρουσιάζει σημαντικές αποκλίσεις στην νομολογία των εθνικών δικαστηρίων. Ιδιαίτερη προβληματική αναπτύσσεται αναφορικά με τα υπό στοιχεία γ' και ε κριτήρια σύμφωνα με τα οποία στη τρίτη χώρα πρέπει να τηρείται η αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης και να υπάρχει η δυνατότητα να ζητηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα και, στην περίπτωση που ο αιτών αναγνωρισθεί ως πρόσφυγας, να του χορηγηθεί προστασία σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης.

Η έκφραση «σύμφωνα με τη σύμβαση της Γενεύης» κατά την άποψη που εκφράζεται από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, ΜΚΟ και θεωρητικούς, έχει την έννοια ότι η πρόσβαση στο καθεστώς του πρόσφυγα και στα δικαιώματα της Σύμβασης του 1951 πρέπει να διασφαλίζεται στη νομοθεσία, συμπεριλαμβανομένης της επικύρωσης της Σύμβασης του 1951 και / ή του Πρωτοκόλλου του 1967 αλλά και στην πράξη. Ως εκ τούτου, η τρίτη χώρα πρέπει να επιτρέπει,

σύμφωνα με τους κανόνες που προβλέπονται στο εθνικό της δίκαιο, σε ευρωπαϊούς αλλά και μη ευρωπαϊούς υπηκόους ή απάτριδες που είχαν τόπο συνήθους διαμονής εκτός Ευρώπης, να ζητήσουν το καθεστώς του πρόσφυγα και να έχουν πρόσβαση σε όλα τα δικαιώματα που απορρέουν από τη σύμβαση του 1951.

Κατά την εκ διαμέτρου αντίθετη άποψη που εκφράζεται στις προαναφερόμενες αποφάσεις της 3ης Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, ο ενωσιακός νομοθέτης χρησιμοποίησε τον όρο «σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης» («in accordance with the Geneva Convention» στο αγγλικό κείμενο) προκειμένου να επισημάνει ότι το πραγματικό νοηματικό περιεχόμενό τους και η διαπίστωση της πλήρωσης των εν λόγω κριτηρίων, θα πρέπει να γίνεται υπό το φως της Σύμβασης, που αποτελεί τον θεμέλιο λίθο του Ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου και υπό τις βασικές αρχές και αξίες που απορρέουν από αυτήν και εν τέλει να τους αποδίδεται νόημα ισοδύναμο και συνεπές προς αυτό της Σύμβασης. Σε καμία όμως περίπτωση δεν δύναται να συναχθεί ότι η πρόθεση του νομοθέτη με τη χρήση του όρου «σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης» ήταν να υποδηλώσει πως το νοηματικό περιεχόμενο των όρων «αρχή της μη επαναπροώθησης» και «προστασία» πρέπει να είναι ταυτόσημο με αυτό που αποδίδεται στη Σύμβαση της Γενεύης. Τούτο διότι, στις περιπτώσεις που ήθελε η αποδιδόμενη προστασία να ταυτίζεται προς αυτήν της Σύμβασης το όρισε ρητώς. Τέτοια περίπτωση αποτελεί το άρθρο 9 της Οδηγίας 2011/95/ΕΕ, όπου, προκειμένου να προσδιορίσει ποια πράξη συνιστά δίωξη, ο νομοθέτης χρησιμοποίησε τον όρο «κατά την έννοια του άρθρου 1 (Α) της Σύμβασης της Γενεύης» («within the meaning of Article 1 (A) of the Geneva Convention» στο αγγλικό κείμενο της Οδηγίας), παραπέμποντας στο συγκεκριμένο άρθρο της Σύμβασης και στον εκεί εμπεριεχόμενο ορισμό και αποδίδοντας κατά τούτο στον όρο «δίωξη» περιεχόμενο ταυτόσημο με αυτό του άρθρου 1 (Α) της Σύμβασης. Ούτε, εξάλλου, η χρήση του όρου «σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης» έχει την έννοια ότι καθιστά την τυπική επικύρωση της Σύμβασης από τρίτη χώρα ως πρόσθετη προϋπόθεση προκειμένου η τελευταία να κριθεί ασφαλής. Για το λόγο αυτό, η επικύρωση της Σύμβασης της Γενεύης από τρίτη χώρα με γεωγραφική επιφύλαξη, δεν οδηγεί, άνευ άλλου τινός, στον a priori αποκλεισμό της χώρας αυτής ως εν δυνάμει ασφαλούς τρίτης. Εξάλλου αναφορικά με το περιεχόμενο

της παρεχόμενης στο πρόσφυγα προστασίας, υποστηρίχθηκε ότι οι υποχρεώσεις από τη σύμβαση της Γενεύης πληρούνται όταν η τρίτη χώρα δεν εκθέτει τον αιτούντα άσυλο σε άμεση ή έμμεση επαναπροώθηση κατ' άρθρο 33 της Σύμβασης το οποίο αποτελεί τον θεμέλιο λίθο της προστασίας, ανεξάρτητα από το περιεχόμενο και το επίπεδο προστασίας που του παρέχει. Με την άποψη αυτή συμφωνεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (European Commission, On the State of play of Implementation of Priority Actions under the European Agenda on Migration, COM(2016) 85, 10 February 2016), ενώ όμοια άποψη εκφράστηκε από την Κυβέρνηση της Ουγγαρίας στην υπόθεση «Ilias and Ahmed v. Hungary» ενώπιων του ΕΔΔΑ. Στην Ολλανδία, δεν απαιτείται η προηγούμενη επικύρωση της σύμβασης της Γενεύης χωρίς γεωγραφικό περιορισμό προκειμένου να εφαρμοσθεί η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας.

Το μεγαλύτερο ερμηνευτικό πρόβλημα εντοπίζεται καταρχήν στην ερμηνεία της έννοιας «σύνδεσμος». Κατά την άποψη της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες και άλλων φορέων και οργανώσεων, δεδομένου ότι στην αιτιολογική σκέψη 44 της οδηγίας απαιτείται ο σύνδεσμος με την τρίτη χώρα να είναι «επαρκής», μόνη η διέλευση του αιτούντος από τη τρίτη χώρα δεν είναι «επαρκής» σύνδεσμος ή ουσιαστική σχέση διότι η διέλευση είναι συχνά το αποτέλεσμα τυχαίων περιστάσεων και δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη την ύπαρξη οποιαδήποτε ουσιαστικής σχέσης ή σύνδεσης. Ούτε ένα απλό δικαίωμα εισόδου χωρίς πραγματική παρουσία αποτελούν μια ουσιαστική σύνδεση. Η διέλευση θα μπορούσε να είναι επαρκής σύνδεσμος μόνο στην περίπτωση που υπάρχει μια επίσημη συμφωνία για την κατανομή της ευθύνης για τον καθορισμό του καθεστώτος του πρόσφυγα μεταξύ των χωρών οι οποίες έχουν όμως παρόμοια συστήματα και πρότυπα παροχής ασύλου.

Κατά την εκ διαμέτρου αντίθετη άποψη που εκφράζεται στις προαναφερόμενες αποφάσεις της 3^{ης} Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, η έννοια της «επάρκειας» είναι ευρεία και περιλαμβάνει οποιαδήποτε σχέση μπορεί να διαπιστωθεί ότι υφίσταται μεταξύ του αιτούντος και της τρίτης χώρας, χωρίς όμως να απαιτείται ο τελευταίος να έχει διαμείνει για ικανό χρονικό διάστημα στη τρίτη χώρα ή να έχει προηγουμένως δημιουργήσει ισχυρές βιοτικές σχέσεις (οικογενειακές,

οικονομικές κ.λ.π.) και μία άξια προστασίας πραγματική κατάσταση. Σε κάθε δε περίπτωση, πράξεις ή παραλείψεις του αιτούντος, που δεν αποβλέπουν στην οργάνωση της ζωής του στην τρίτη χώρα, για λόγους μη σχετιζόμενους προς φόβο δίωξης, ενόψει και του χρόνου που ο τελευταίος διέμεινε σε αυτήν, δεν μπορούν να αποκλείσουν την ύπαρξη συνδέσμου προς την τρίτη χώρα. Τούτο διότι αν ήθελε γίνει δεκτό το αντίθετο θα προσέκρουε στον ίδιο τον σκοπό της διεθνούς προστασίας των προσφύγων, που είναι η άμεση προστασία των τελευταίων από επικαλούμενες διώξεις στη χώρα καταγωγής τους και όχι στην παροχή δυνατότητας σε αυτούς να επιλέξουν ποιο από τα ευρωπαϊκά κράτη θα τους παράσχει τις καλύτερες δυνατές συνθήκες προστασίας (asylum shopping) μετατρέποντάς τους κατά τούτο από πρόσωπα χρήζοντα διεθνούς προστασίας σε μετανάστες, ήτοι πρόσωπα που εγκαταλείπουν τη χώρα καταγωγής τους προς αναζήτηση ενός καλύτερου επιπέδου διαβίωσης. Εξάλλου, κατά την άποψη αυτή, «επαρκής σύνδεσμος» μπορεί να θεωρηθεί ότι συντρέχει όταν π.χ. η τρίτη χώρα κατόπιν σχετικής διακρατικής συμφωνίας αποδέχεται την επανεισδοχή του αιτούντος, όταν ο αιτών είχε την δυνατότητα να έρθει σε επαφή με τις τοπικές αρχές και να ζητήσει διεθνή προστασία, ή όταν ο αιτών είναι μέλος μίας ευρύτερης κοινότητας που βρίσκεται στη τρίτη χώρα με την οποία μοιράζεται κοινούς γλωσσικούς και πολιτιστικούς δεσμούς.

Στην Ολλανδία θεωρείται ότι συντρέχει το στοιχείο του συνδέσμου όταν στην τρίτη χώρα βρίσκεται ο σύζυγος ή σύντροφος του αιτούντος ο οποίος έχει την ιθαγένεια της χώρας αυτής, ή όταν εκεί βρίσκεται κάποιο μέλος της οικογένειας του αιτούντος με το οποίο ο τελευταίος διατηρεί έχει επαφή ή αν ο ίδιος ο αιτών διέμενε κατά το παρελθόν στη χώρα αυτή. Πρακτικά, η απλή διέλευση δεν θεωρείται επαρκής σύνδεσμος. Το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο και το Συνταγματικό Δικαστήριο της Αυστρίας έκριναν σε υποθέσεις προ του 2004 ότι η απλή διέλευση ή διαμονή δεν είναι ικανές να στοιχειοθετήσουν την έννοια του συνδέσμου. Ομοίως, στη Βουλγαρία απαιτείται παρατεταμένη διαμονή προκειμένου να εφαρμοστεί η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας. Στη Σουηδία το Εφετείο έκρινε ότι η προηγούμενη διαμονή του αιτούντος στη τρίτη χώρα δεν είναι απαραίτητο στοιχείο προκειμένου να εφαρμοστεί η έννοια της ασφαλούς τρίτης χώρας. Πλην όμως αν και το Δικαστήριο δέχθηκε ότι ο αιτών θα πρέπει να έχει κάποια σχέση με τη χώρα αυτή που θα καθιστά

εύλογη την επιστροφή του εκεί, εντούτοις κατέληξε ότι η εθνικότητα και η γλώσσα είναι ανεπαρκείς αποδείξεις ακόμη και όταν η εθνικότητα του αιτούντος θα διευκολύνει την απόκτηση της ιθαγένειας της τρίτης χώρας.

Η άποψη όμως αυτή σύμφωνα με την οποία η διέλευση δεν στοιχειοθετεί επαρκή σύνδεσμο γεννά προβληματισμό.

1. Πως θα διερευνηθεί η βασιμότητα του ισχυρισμού του αιτούντος περί απλής διέλευσης? Οι εθνικές αρχές θα αρκεστούν μόνο στις δηλώσεις του αιτούντος?
2. Αν περαιτέρω διαπιστωθεί ότι η 3η χώρα πληροί τα λοιπά κριτήρια του άρθρου 38 και άρα είναι «ασφαλής τρίτη χώρα» μόνη η διέλευση του αιτούντος από τη χώρα αυτή και άρα η μη ύπαρξη συνδέσμου κατά μία άποψη είναι ικανή να άρει τον ασφαλή χαρακτήρα της τρίτης χώρας?
3. Και αν απαντήσουμε θετικά στο ερώτημα αυτό τότε μήπως τελικά οδηγούμαστε σε προστασία δύο ταχυτήτων? Ο αιτών άσυλο προερχόμενος από τη χώρα καταγωγής του θα προστατεύεται επειδή δεν είναι ασφαλής η χώρα καταγωγής του μόνο εφόσον επικαλεστεί φόβο δίωξης ενός ικανού επιπέδου σοβαρότητας όπως ομολογεί το ΔΕΕ. Ο ίδιος όμως αν διέρχεται transit μέσω μιας τρίτης χώρας τότε θα προστατεύεται επειδή η τρίτη χώρα δεν είναι ασφαλής μόνο και μόνο επειδή διήλθε transit και άρα δεν έχει σύνδεσμο.
4. Μήπως τελικά η άποψη αυτή κατεβάξει το κατώφλι προστασίας στο οποίο είχαν συμφωνήσει τα συμβαλλόμενα στη Σύμβαση και το Πρωτόκολλο του 67 μέρη?

Στο Διοικητικό Εφετείο Πειραιά εκκρεμούν ήδη 2 αιτήσεις ακυρώσεως κατά αποφάσεων επί απαραδέκτου των παλαιών Επιτροπών Προσφυγών, ενώ ήδη κατά των αποφάσεων επί απαραδέκτου της 3^{ης} Ανεξάρτητης Επιτροπής Προσφυγών, ασκήθηκε αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Ίσως, λοιπόν, πολύ σύντομα, στα ερμηνευτικά ερωτήματα που προκύπτουν από το άρθρο 38 της Οδηγίας 2013/32, τα ελληνικά δικαστήρια θα δώσουν την απάντησή τους.